BOSNA I HERCEGOVINA
URED ZA RAZMATRANJE ŽALBI
PODRUŽNICA/FILIJALA BANJA LUKA

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
КАНЦЕЛАРИЈА ЗА РАЗМАТРАЊЕ ЖАЛБИ
ФИЛИЈАЛА БАЊА ЛУКА

BOSNIA AND HERZEGOVINA
PROCUREMENT REVIEW BODY
BRANCH OFFICE BANJA LUKA

Број: ЈН2-02-07-1-681-6/26
Бања Лука, 27.5.2026. године

Канцеларија за разматрање жалби Босне и Херцеговине, Филијала Бања Лука у вијећу састављеном од чланова, Драгана Билића, као предсједника вијећа, Радомира Пашића и Наташе Голић као чланова вијећа, по жалби потенцијалног понуђача "ИНФОАРТС" д.о.о. Бањалука, без броја од 17.4.2026. године, заступан путем пуномоћника, Алексе Проле, адвоката из Бањалуке, изјављеној на Тендерску документацију, број 3249-1/26 од 7.4.2026. године, уговорног органа ЈЗУ Болница „Свети апостол Лука" Добој, у поступку јавне набавке услуге „Услуге одржавања информационог система „EcoOne ERP" за потребе ЈЗУ Болница „Свети апостол Лука" Добој", на основу члана 111. ст. (1) тачка д) и ст. (10) Закона о јавним набавкама („Службени гласник БиХ", бр. 39/14, 59/22 и 50/24), на сједници вијећа, одржаној дана 27.5.2026. године, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

1. Жалба се усваја.

2. Поништава се поступак јавне набавке у потпуности, те акти уговорног органа:
   - Тендерска документација, број 3249-1/26 од 7.4.2026. године, укључујући обавјештење о набавци број 704-1-2-135-3-153/26 од 7.4.2026. године и
   - Други акти уговорног органа донесени у поступку јавне набавке.

3. Повратак средстава уплаћених на име накнаде за покретање жалбеног поступка, у износу од 750,00 КМ, извршиће се на основу посебног рјешења овог органа.

1. Усваја се захтјев за накнаду трошкова заступања жалиоца од стране адвоката у износу од 987,19 КМ, као и захтјев за накнаду трошкова административне таксе у видини од 20,00 КМ.

2. Обавезује се уговорни орган да надокнади жалиоцу трошкове жаалбеног поступка из тачке 4. овог рјешења у износу од 1.007,19 КМ, у року од 8 дана од дана пријема овог рјешења.

Образложење

Дана 7.4.2026. године уговорни орган ЈЗУ Болница „Свети апостол Лука“ Добој (у даљем тексту: уговорни орган) објавио је Обавјештење о набавци, број: 704-1-2-135-3-153/26 о у поступку јавне набавке услуге „Услуге одржавања информационог система „EcoOne ERP“ за потребе ЈЗУ Болница „Свети апостол Лука“ Добој“,.

Незадовољан садржајем Тендерског документа, број 3249-1/26 од 7.4.2026. године, понуђач “ИНФОАРТС“ д.о.о. Бањалука (у даљем тексту: жалилац), путем пуномоћника, Алексе Проле, адвоката из Бањалуке, изјављује жалбу без броја од 17.4.2026. године, коју је уговорни орган у складу са чланом 100. став (5) Закона о јавним набавкама заједно са изајашњењем прослиједио Канцеларији за разматрање жалби, Филијала Бањалука.

Жалилац у жалби наводи:

- Да је уговорни орган техничку спецификацију предметне набавке дефинисао на начин који није у складу са основним начелима Закона о јавним набавкама БиХ, јер је иста, према наводима жалбе, формулисана кроз изузетно детаљан опис конкретних модула, функционалности и начина рада система који у својој цјелини одговара већ постојећем информационом рјешењу „Eco One ERP“. Жалилац сматра да уговорни орган није оставио могућност понуђачима да понуде друга функционално еквивалентна рјешења, већ је фактички дефинисао структуру и логику конкретног софтверског система који је већ у употреби. Даље наводи да је оваквим приступом ограничена конкуренција и фаворизован одређени понуђач, супротно начелима транспарентности, једнаког третмана и обезбјеђења конкуренције из Закона о јавним набавкама БиХ. Такође истиче да му уговорни орган није омогућио приступ изворном коду система, већ га је упутио на власника кода, чиме је, према мишљењу жалиоца, онемогућено другим понуђачима да припреме валидну понуду.

- Да је уговорни орган незаконито и преуско дефинисао услов техничке и професионалне способности захтијевајући да понуђач у посљедње три године имплементира „модуле софтвера који је предмет јавне набавке“ за најмање три правна лица, уз достављање најмање три потврде о реализацији уговора. Жалилац сматра да је на тај начин неоправдано ограничен круг потенцијалних понуђача искључиво на оне који су реализовали идентичне или готово идентичне софтверске модуле, чиме се фаворизују понуђачи који већ раде на конкретном систему. Даље наводи да способност понуђача треба цијенити кроз искуство на пословима исте или сличне природе и сложености, а не искључиво на идентичним рјешењима. Посебно указује да Закон о јавним набавкама БиХ не даје овлашћење уговорном органу да захтијева искуство на „тачно три уговора“, нити да искључи могућност доказивања способности кроз друге релевантне уговоре. Такође истиче да је незаконит и дио услова којим се као једини прихватљив доказ прописује оригинал или овјерена копија потврде, без остављања

могућности достављања изјаве понуђача уз доказ о покушају прибављања потврде, како је то предвиђено чланом 48. став (2) Закона о јавним набавкама БиХ.

- Да је незаконит и несразмјеран предмету набавке услов из тачке 5.3.2. под ц) тендерске документације којим је прописано да понуђач мора посједовати сертификате ISO 9001, ISO 27001 и ISO 20000 или еквивалент, јер уговорни орган није образложио због чега је неопходно кумулативно посједовање сва три стандарда, нити је омогућио доказивање техничке и професионалне способности другим одговарајућим доказима, као што су интерне процедуре, методологије рада или референце из реализованих пројеката. Даље истиче да се оваквим условом фаворизују већи понуђачи који посједују формално уведене стандарде, док се искључују други привредни субјекти који располажу потребним капацитетима. Посебно указује да је захтјев за ISO 20000 рестриктиван јер се ради о специфичном стандарду који посједује мали број субјеката на тржишту, те да уговорни орган није прецизирао шта се сматра „еквивалентом", чиме се, по наводима жалбе, нарушава принцип транспарентности и правне сигурности.

- Да је уговорни орган у тачки 5.3.2. под е) тендерске документације прописао услове у погледу кадровских капацитета понуђача на начин да је захтијевао ангажовање већег броја стручњака различитих профила, са вишегодишњим искуством и посједовањем тачно одређених међународних сертификата (PMI-PBA, Microsoft, ITIL и др.), чиме је, према наводима жалиоца, неоправдано и несразмјерно ограничио конкуренцију. Жалилац наводи да уговорни орган није образложио због чега је неопходно кумулативно захтијевање свих наведених позиција, минималног броја извршилаца, као ни конкретно прописаних сертификата, те да се на тај начин фаворизују понуђачи који располажу кадровима са формалним сертификатима одређених организација, док се искључују понуђачи који имају релевантно искуство, али не и формално наведене сертификате. Даље се истиче да формулација „или еквивалент" није довољно прецизирана, јер нису наведени критеријуми за оцјену еквивалентности, што понуђаче доводи у правну несигурност. Поред тога, жалилац сматра да је захтјев за минималним бројем извршилаца по појединим позицијама произвољан и неповезан са стварним потребама предметне набавке, те да овако постављени услови представљају повреду начела једнаког третмана, недискриминације и обезбјеђења конкуренције из члана 3. Закона о јавним набавкама БиХ.

Жалилац предлаже да се предметна жалба усвоји, и предметни поступак поништи у цјелости. Истовремено, жалилац тражи и повратак уплаћене накнаде за вођење жалбеног поступка, административне таксе и надокнаду трошкова састава жалбе по адвокату.

Актом број 3249-1-ОЖ/26 од 24.4.2026. године, уговорни орган је, у складу са одредбом члана 100. Закона о јавним набавкама, доставио Канцеларији за разматрање жалби Босне и Херцеговине – филијала Бања Лука, изјашњење на наводе жалбе, заједно са цјелокупном документацијом која се односи на предметни поступак јавне набавке. У наведеном акту констатовано је да се предметна жалба у цијелости сматра неоснованом.

У складу са чланом 94. став (3) Закона о јавним набавкама, жалилац је актом овог органа број ЈН2-02-07-1-681-3/26 од 19.5.2026. године обавијештен о изјашњењу уговорног органа, те му је омогућено да се о истом изјасни. Увидом у спис предмета утврђено је да жалилац није доставио одговор на изјашњење уговорног органа.

Прије упуштања у разматрање жалбених навода овај орган је утврдио да је жалба допуштена, благовремена, изјављена од стране овлаштеног лица и од лица које има активну легитимацију, све у складу са чланом 109. Закона о јавним набавкама.

Овај орган је утврдио да су испуњени и формални услови за рјешавање по жалби у складу са члановима 105. и 108. став (3) ЗЈН.

Жалба је основана.

Овај орган је увидом у достављену документацију, те анализом сваког доказа појединачно и у њиховој међусобној вези, а у односу на жалбене наводе и прописани законски поступак, утврдио да је жалба основана.

Жалилац у **првом жалбеном наводу** истиче да је уговорни орган техничку спецификацију предметне набавке дефинисао на начин који није у складу са основним начелима Закона о јавним набавкама БиХ, јер је иста, према наводима жалбе, формулисана кроз изузетно детаљан опис конкретних модула, функционалности и начина рада система који у својој цјелини одговара већ постојећем информационом рјешењу „Eco One ERP". Жалилац сматра да уговорни орган није оставио могућност понуђачима да понуде друга функционално еквивалентна рјешења, већ је фактички дефинисао структуру и логику конкретног софтверског система који је већ у употреби. Даље наводи да је оваквим приступом ограничена конкуренција и фаворизован одређени понуђач, супротно начелима транспарентности, једнаког третмана и обезбјеђења конкуренције из Закона о јавним набавкама БиХ. Такође истиче да му уговорни орган није омогућио приступ изворном коду система, већ га је упутио на власника кода, чиме је, према мишљењу жалиоца, онемогућено другим понуђачима да припреме валидну понуду.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да предмет набавке није развој нити набавка новог информационог система, већ услуга одржавања већ постојећег и имплементираног информационог система „Eco One ERP", који се налази у редовној употреби код уговорног органа. Истиче да из тог разлога детаљан опис модула, функционалности и пословних процеса представља нужан и објективан опис предмета набавке, а не ограничење конкуренције. Даље наводи да предмет набавке није функционални резултат који се може постићи различитим системима, већ одржавање конкретног постојећег рјешења, због чега је било неопходно описати постојећу структуру система. Уговорни орган такође истиче да није поставио услов да понуђач мора бити произвођач софтвера или носилац ауторских права над системом, те да су сви понуђачи који посједују потребна техничка знања могли равноправно учествовати

у поступку. У погледу приступа изворном коду, уговорни орган наводи да није власник кода, те да није имао могућност да исти учини доступним, због чега је понуђаче упутио на власника кода.

Правни основ за одлучивање садржан је у члану 3. Закона о јавним набавкама БиХ, којим су прописана начела једнаког третмана, недискриминације и обезбјеђења конкуренције, као и у члану 53. Закона којим је прописано да техничке спецификације морају омогућити једнак приступ понуђачима и не смију неоправдано ограничавати конкуренцију. Истовремено, наведеним одредбама је предвиђено да уговорни орган има право да предмет набавке дефинише у складу са својим стварним и објективним потребама. Према пракси овог органа и Суда БиХ, у поступцима набавке услуга одржавања постојећих информационих система уговорни орган има право да предмет набавке веже за конкретно постојеће рјешење, уколико је такво одређење објективно оправдано потребом обезбјеђења континуитета рада, компатибилности и функционалности већ имплементираног система.

Увидом у тендерску документацију утврђено је да је предмет набавке дефинисан као услуга одржавања постојећег информационог система „Eco One ERP", а не као набавка новог софтверског рјешења. Такође је утврђено да техничка спецификација садржи опис постојећих модула, функционалности и пословних процеса система који је већ имплементиран код уговорног органа. Даље је утврђено да тендерском документацијом није прописан услов да понуђач мора бити аутор, произвођач или искључиви носилац права над софтвером, нити је ограничено учешће само на једног привредног субјекта. Из списа предмета произлази и да је уговорни орган, поводом питања жалиоца у вези са приступом изворном коду, навео да није власник кода и да се заинтересовани понуђачи могу обратити власнику кода ради прибављања додатних информација.

Овај орган налази да детаљност техничке спецификације у конкретном случају не представља сама по себи повреду Закона о јавним набавкама БиХ, будући да се предмет набавке односи на одржавање већ постојећег и имплементираног информационог система. У таквим околностима уговорни орган има оправдан интерес да прецизно дефинише постојеће модуле, функционалности и процесе ради обезбјеђења континуитета рада система и јасног одређења обима услуге. Наводи жалиоца да је уговорни орган био дужан омогућити понуду било ког другог софтверског рјешења нису основани, јер предмет набавке није био развој новог система нити замјена постојећег рјешења.

Такође, чињеница да уговорни орган није располагао изворним кодом и није га могао доставити понуђачима не може се сматрати незаконитим поступањем уговорног органа, нити доказом фаворизовања одређеног понуђача. Жалилац није доставио доказе да је учешће у поступку било формално или фактички ограничено само на једног понуђача, нити да су услови тендерске документације били постављени тако да их објективно не може испунити више привредних субјеката.

Имајући у виду наведено, овај орган налази да је уговорни орган техничку спецификацију сачинио у складу са својим објективним потребама и природом предмета набавке, те да у конкретном случају није утврђена повреда начела конкуренције и једнаког третмана понуђача.

Слиједом наведеног, овај жалбени навод оцјењује се као **неоснован**.

Жалилац у **другом жалбеном наводу** оспорава законитост услова из тачке 5.3.2. под а) тендерске документације, наводећи да је уговорни орган незаконито и преуско дефинисао услов техничке и професионалне способности захтијевајући да понуђач у посљедње три године имплементира „модуле софтвера који је предмет јавне набавке" за најмање три правна лица, уз достављање најмање три потврде о реализацији уговора. Жалилац сматра да је на тај начин неоправдано ограничен круг потенцијалних понуђача искључиво на оне који су реализовали идентичне или готово идентичне софтверске модуле, чиме се фаворизују понуђачи који већ раде на конкретном систему. Даље наводи да способност понуђача треба цијенити кроз искуство на пословима исте или сличне природе и сложености, а не искључиво на идентичним рјешењима. Посебно указује да Закон о јавним набавкама БиХ не даје овлашћење уговорном органу да захтијева искуство на „тачно три уговора", нити да искључи могућност доказивања способности кроз друге релевантне уговоре. Такође истиче да је незаконит и дио услова којим се као једини прихватљив доказ прописује оригинал или овјерена копија потврде, без остављања могућности достављања изјаве понуђача уз доказ о покушају прибављања потврде, како је то предвиђено чланом 48. став (2) Закона о јавним набавкама БиХ.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да је спорни услов у потпуности у складу са Законом о јавним набавкама БиХ, јер закон не прописује ограничење у погледу броја уговора којима се доказује техничка и професионална способност. Истиче да је у оквиру своје дискреционе оцјене захтијевао најмање три реализована уговора у посљедње три године како би обезбиједио континуитет, стабилност и поузданост понуђача у извршењу предметне услуге. Даље наводи да се захтјев не односи на идентичан софтвер, већ на функционално сродне модуле и системе који су повезани са предметом набавке, те да је такав услов оправдан имајући у виду сложеност и специфичност постојећег информационог система који се одржава. У погледу доказа, уговорни орган истиче да је прописивање потврда као доказа уобичајена пракса, док се могућност достављања изјаве понуђача примјењује само у изузетним случајевима када се потврде објективно не могу прибавити.

У односу на наведено, овај орган напомиње да члан 3. Закона о јавним набавкама прописује да је уговорни орган дужан да поступа транспарентно, да се према понуђачима поступа једнако и недискриминирајуће, на начин да обезбиједи праведну и активну конкуренцију, с циљем најефикаснијег коришћења јавних средстава у вези са предметом набавке и његовом сврхом, а да члан 44. став (1) Закона прописује да уговорни орган у тендерској документацији дефинише услове за квалификацију на

начин да утврди минимум захтјева за квалификацију кандидата/понуђача у погледу њихове личне способности, економског и финансијског стања, те њихове техничке и/или професионалне способности. Поред тога, члан 48. став (2) Закона о јавним набавкама прописује да уговорни орган захтијева доказ о уредно извршеним уговорима, тај доказ се подноси у форми списка извршених уговора уз потврду о њиховој реализацији коју даје друга уговорна страна. У случају да се таква потврда из објективних разлога не може добити од уговорне стране која није уговорни орган, важи изјава привредног субјекта о уредно извршеним уговорима, уз предочавање доказа о учињеним покушајима да се такве потврде обезбиједе, док члан 7. став (4) Упутства за припрему тендерске документације и понуда („Службени гласник БиХ“, бр. 90/14 и 20/15) прописује да уговорни орган од кандидата/понуђача као доказ техничке и професионалне способности тражи попис уговора, сматра се да је услов:

а) у вези са предметом набавке, односно групом предмета набавке, ако се тражи доказ о извршењу истог или сличног, односно истих или сличних уговора као што је предмет набавке, односно лот, те

б) сразмјеран предмету набавке, односно лоту, у слиједећим случајевима:

1) када се тражи доказ о извршењу једног уговора, ако његов износ није виши од процијењене вриједности набавке, односно од процијењене вриједности појединог лота;

2) када се тражи доказ о извршењу више уговора, ако њихов збирни износ није виши од процијењене вриједности набавке, односно од процијењене вриједности појединог лота.“

Из цитиране одредбе подзаконског акта произилази да је дато на диспозитив уговорном органу да ли ће захтијевати од понуђача доказ о успјешној реализацији „једног“ или „више“ уговора.

Увидом у тендерску документацију утврђено је да је уговорни орган у тачки 5.3.2. под а) прописао обавезу достављања најмање три потврде о имплементацији модула софтвера који је предмет јавне набавке у посљедње три године. Даље је утврђено да се предмет набавке односи на одржавање постојећег информационог система, те да је уговорни орган имао оправдан интерес да захтијева искуство на пословима који су функционално и технички повезани са предметом набавке.

Према пракси овог органа и Суда БиХ, уговорни орган има право да самостално дефинише услове техничке и професионалне способности, под условом да су исти објективно оправдани предметом набавке и да нису дискриминаторни. Међутим, иако је уговорни орган овлаштен да захтијева доказ о успјешној реализацији једног или више уговора, наведено овлаштење не значи да може произвољно и без објективног оправдања ограничити конкуренцију прописивањем тачно одређеног броја уговора као јединог начина доказивања способности. Наиме, из члана 7. став (4) Упутства произилази да је код захтијевања више уговора релевантан критеријум њихов укупни обим и повезаност са предметом набавке, а не формално инсистирање на тачно

одређеном броју уговора, уколико се способност понуђача може доказати и кроз мањи број уговора веће вриједности и сложености.

У конкретном случају, уговорни орган је прописао да понуђач мора доставити најмање три потврде о имплементацији модула софтвера који је предмет јавне набавке, чиме је искључио могућност да понуђач техничку и професионалну способност докаже, на примјер, једним или два сложена и обимна уговора који по свом предмету, вриједности и комплексности у потпуности одговарају предметној набавци. Овај орган налази да такво формално ограничење није у непосредној и нужној вези са предметом набавке, нити је уговорни орган у изјашњењу дао објективне и довољно увјерљиве разлоге због којих се способност не би могла доказивати и на други начин, односно кроз мањи број релевантних уговора.

Поред тога, формулација „модули софтвера који је предмет јавне набавке" је постављена сувише рестриктивно, јер упућује на искуство на идентичним или готово идентичним рјешењима, умјесто на послове исте или сличне природе и сложености, што је супротно начелу обезбјеђења активне конкуренције из члана 3. Закона. Према устаљеној пракси овог органа и Суда БиХ, уговорни орган јесте овлаштен да захтијева искуство које је у вези са предметом набавке, али не и да услове поставља на начин који неоправдано фаворизује понуђаче који су већ реализовали конкретно или готово идентично рјешење код истог или ограниченог круга корисника.

Основан је и дио жалбеног навода који се односи на доказивање техничке и професионалне способности. Наиме, уговорни орган је у тендерској документацији као доказ прописао искључиво оригинал или овјерену копију потврде о успјешној реализацији уговора, при чему није предвидио могућност достављања изјаве привредног субјекта уз доказе о покушају прибављања потврде, у ситуацијама прописаним чланом 48. став (2) Закона о јавним набавкама. Будући да је наведена могућност изричито прописана законом, уговорни орган није био овлаштен да је искључи или сузи тендерском документацијом.

Имајући у виду све наведено, овај орган налази да је спорни услов из тачке 5.3.2. под а) тендерске документације постављен супротно начелима једнаког третмана, недискриминације и обезбјеђења активне конкуренције из члана 3. Закона о јавним набавкама, те да исти није у потпуности сразмјеран предмету набавке у смислу члана 44. Закона и члана 7. став (4) Упутства за припрему тендерске документације и понуда, због чега је жалбени навод оцијењен као **основан**.

Жалилац у **трећем жалбеном наводу** оспорава законитост услова из тачке 5.3.2. под ц) тендерске документације којим је прописано да понуђач мора посједовати сертификате ISO 9001, ISO 27001 и ISO 20000 или еквивалент. Жалилац наводи да је наведени услов незаконит и несразмјеран предмету набавке, јер уговорни орган није образложио због чега је неопходно кумулативно посједовање сва три стандарда, нити је омогућио доказивање техничке и професионалне способности другим одговарајућим доказима,

као што су интерне процедуре, методологије рада или референце из реализованих пројеката. Даље истиче да се оваквим условом фаворизују већи понуђачи који посједују формално уведене стандарде, док се искључују други привредни субјекти који располажу потребним капацитетима. Посебно указује да је захтјев за ISO 20000 рестриктиван јер се ради о специфичном стандарду који посједује мали број субјеката на тржишту, те да уговорни орган није прецизирао шта се сматра „еквивалентом", чиме се, по наводима жалбе, нарушава принцип транспарентности и правне сигурности.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да је спорни услов у потпуности у складу са чланом 48. и чланом 50. Закона о јавним набавкама БиХ, којима је уговорном органу дато право да захтијева доказе о системима квалитета и стандардима који су повезани са предметом набавке. Истиче да предмет набавке представља одржавање информационог система, због чега су стандарди ISO 9001, ISO 27001 и ISO 20000 директно повезани са управљањем квалитетом, информационом безбједношћу и управљањем ИТ сервисима. Даље наводи да није ограничена конкуренција, јер је остављена могућност достављања еквивалентних сертификата, чиме је омогућен једнак третман свих понуђача. Уговорни орган сматра да су спорни стандарди оправдани природом услуге која подразумијева рад са осјетљивим подацима, континуитет рада система и управљање ИТ услугама, те да представљају легитимну мјеру управљања ризиком.

Правни основ садржан је у члану 3. Закона о јавним набавкама БиХ, којим су прописана начела једнаког третмана, недискриминације и обезбјеђења конкуренције, као и у члану 48. Закона о јавним набавкама БиХ, којим је прописано да уговорни орган може захтијевати доказе о техничкој и професионалној способности који морају бити повезани са предметом набавке и сразмјерни његовој природи и сложености. Такође, релевантне су и одредбе члана 50. Закона о јавним набавкама БиХ које омогућавају уговорном органу да захтијева доказе о примјени система управљања квалитетом и других стандарда, уз обавезу прихватања еквивалентних доказа.

Увидом у тендерску документацију утврђено је да је уговорни орган у тачки 5.3.2. под ц) прописао обавезу достављања сертификата ISO 9001, ISO 27001 и ISO 20000 или еквивалент. Даље је утврђено да се предмет набавке односи на одржавање и подршку информационом систему, који обухвата управљање ИТ сервисима, рад са подацима и континуитет функционисања система. Према пракси овог органа и Суда БиХ, уговорни орган има право да захтијева одређене сертификате и стандарде уколико су исти у непосредној вези са предметом набавке и уколико су сразмјерни његовој сложености и ризицима. У конкретном случају, захтијевани стандарди односе се на области које су непосредно повезане са предметом набавке, и то управљање квалитетом, информационом безбједношћу и управљањем ИТ услугама, због чега се не може прихватити навод жалиоца да су исти без везе са предметом набавке.

Такође је утврђено да је уговорни орган омогућио достављање „еквивалентних" сертификата, чиме није искључио друге облике доказивања испуњености стандарда.

Околност да тендерска документација није таксативно навела који се докази сматрају еквивалентним не чини спорну одредбу незаконитом, јер се еквивалентност цијени у сваком конкретном случају током оцјене понуда, у складу са предметом и сврхом захтијеваног стандарда. Жалилац није доказао да је због спорног услова фактички онемогућено учешће већег броја понуђача, нити да је услов постављен искључиво ради фаворизовања одређеног привредног субјекта.

Сходно наведеном, овај жалбени навод је **неоснован**, јер је утврђено да су захтијевани стандарди, у непосредној вези са предметом набавке, да су сразмјерни природи и сложености услуге која се набавља, те да је уговорни орган омогућио достављање еквивалентних доказа, чиме није повриједио начела конкуренције, једнаког третмана и недискриминације из члана 3. Закона о јавним набавкама БиХ.

Жалилац у **четвртом жалбеном наводу** истиче да је уговорни орган у тачки 5.3.2. под е) тендерске документације прописао услове у погледу кадровских капацитета понуђача на начин да је захтијевао ангажовање већег броја стручњака различитих профила, са вишегодишњим искуством и посједовањем тачно одређених међународних сертификата (PMI-PBA, Microsoft, ITIL и др.), чиме је, према наводима жалиоца, неоправдано и несразмјерно ограничио конкуренцију. Жалилац наводи да уговорни орган није образложио због чега је неопходно кумулативно захтијевање свих наведених позиција, минималног броја извршилаца, као ни конкретно прописаних сертификата, те да се на тај начин фаворизују понуђачи који располажу кадровима са формалним сертификатима одређених организација, док се искључују понуђачи који имају релевантно искуство, али не и формално наведене сертификате. Даље се истиче да формулација „или еквивалент" није довољно прецизирана, јер нису наведени критеријуми за оцјену еквивалентности, што понуђаче доводи у правну несигурност. Поред тога, жалилац сматра да је захтјев за минималним бројем извршилаца по појединим позицијама произвољан и неповезан са стварним потребама предметне набавке, те да овако постављени услови представљају повреду начела једнаког третмана, недискриминације и обезбјеђења конкуренције из члана 3. Закона о јавним набавкама БиХ.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да је предметни услов постављен у складу са члановима 48. и 50. Закона о јавним набавкама БиХ, те да се ради о услузи одржавања сложеног информационог система „Eco One ERP", због чега је било неопходно прописати минималне кадровске и професионалне капацитете који обезбјеђују континуирано, сигурно и квалитетно функционисање система. Даље наводи да су захтијеване позиције и број извршилаца директно повезани са сложеношћу предмета набавке и потребом обезбјеђења континуиране подршке систему који функционише у реалном времену. Уговорни орган истиче да међународни сертификати представљају доказ стручности у релевантним областима, те да је омогућио достављање еквивалентних сертификата, чиме је, по његовом мишљењу, обезбијеђена конкуренција и искључена дискриминација.

Такође наводи да се еквивалентност сертификата оцјењује у сваком конкретном случају у фази прегледа и оцјене понуда, на основу објективних критеријума, те да уговорни орган има дискрециono право да дефинише кадровске захтјеве у мјери у којој су исти повезани са предметом набавке и пропорционални његовој сложености.

Чланом 3. став (1) Закона о јавним набавкама БиХ прописано је да је уговорни орган дужан поступати транспарентно, да обезбиједи једнак третман и недискриминацију понуђача, те правичну и активну конкуренцију. Чланом 48. став (1) Закона о јавним набавкама БиХ прописано је да уговорни орган може утврђивати минималне услове техничке и професионалне способности понуђача, који морају бити сразмјерни предмету набавке и јасно дефинисани у тендерској документацији. Чланом 50. Закона о јавним набавкама БиХ прописано је да уговорни орган може захтијевати доказе о образовним и професионалним квалификацијама лица одговорних за извршење предметног уговора, као и доказе о системима управљања квалитетом и стручним способностима, под условом да су исти повезани са предметом набавке и пропорционални његовој сложености.

Према пракси овог органа и Суда БиХ, уговорни орган има право да пропише кадровске и стручне услове које сматра неопходним за реализацију конкретног уговора, при чему овај орган и Суд БиХ не цијене пословну оправданост таквих услова, већ искључиво да ли су исти у вези са предметом набавке, да ли су пропорционални и да ли неоправдано ограничавају конкуренцију. Такође, устаљена је пракса да прописивање одређених сертификата није незаконито уколико је остављена могућност достављања еквивалентних доказа.

Увидом у тендерску документацију утврђено је да је уговорни орган у тачки 5.3.2. под е) прописао минималне кадровске капацитете који се односе на руководиоца пројекта, експерте за базе података, експерте за web развој, експерта за корисничку подршку и аналитичара за рад у центру за корисничку подршку, уз прописивање минималног професионалног искуства и одређених сертификата или њихових еквивалената.

Даље је утврђено да је предмет конкретне набавке услуга одржавања постојећег информационог система „Eco One ERP“, који обухвата више међусобно повезаних функционалних модула и континуирану подршку корисницима.

Овај орган налази да су захтијевани кадровски профили непосредно повезани са предметом набавке, јер се односе на различите аспекте одржавања информационог система, укључујући управљање пројектом, администрацију база података, развој апликативног софтвера и корисничку подршку. Такође, број захтијеваних извршилаца по појединим позицијама није очигледно несразмјеран имајући у виду природу и сложеност предмета набавке, као и потребу обезбјеђења континуитета рада система.

У погледу захтијеваних сертификата, овај орган налази да је уговорни орган оставио могућност достављања еквивалентних сертификата, чиме није искључио друге облике

доказивања стручности који обезбјеђују исти ниво компетенција. Околност да тендерском документацијом нису таксативно наведени сви могући еквиваленти не чини предметни услов незаконитим, јер се еквивалентност, у складу са праксом јавних набавки, оцјењује у сваком конкретном случају на основу садржаја и обима компетенција које одређени сертификат доказује.

Жалилац током поступка није доказао да наведене услове објективно није могуће испунити већем броју привредних субјеката на тржишту, нити је доставио доказе да су услови постављени искључиво у корист одређеног понуђача.

Имајући у виду наведено, овај орган налази да је уговорни орган, у конкретном случају, поступао у оквиру овлашћења прописаних члановима 48. и 50. Закона о јавним набавкама БиХ, те да су оспорени кадровски и сертификатски услови у довољној мјери повезани са предметом набавке и његовом сложеношћу.

Сходно томе, четврти жалбени навод жалиоца оцјењује се као **неоснован**.

На основу напријед наведеног, имајући у виду основаност једног жалбеног навода, што доводи до поништења оспореног акта, одлучено је као у диспозитиву, у складу са чланом 111. став (1) тачка д) Закона о јавним набавкама и чланом, а у вези са чланом 230. став (2) Закона о управном поступку („Службени гласник БиХ“, бр. 29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 и 53/16), због чега је одлучено као у диспозитиву.

Повратуплаћених средстава по основу накнаде за покретање жалбеног поступка, у износу од 750,00 КМ, извршиће се посебним актом, у складу са чланом 108. став (7) Закона о јавним набавкама и чланом 4. Инструкције о начину уплате, контроле и повратанакнада прописаних чланом 108. Закона о јавним набавкама.

Усваја се захтјев жалиоца којим тражи да уговорни орган надокнади трошкове поступка који се односе на уплаћену административну таксу у износу од 20,00 КМ, у складу са чланом 119. став (4), (5), (8) и (9) Закона о јавним набавкама.

Будући да је жалилац у жалбеном поступку успио са жалбом, а сагласно члану 119. став (5) Закона о јавним набавкама странка на чију је штету жалбени поступак окончан дужна је супротној страни надокнадити јасно прецизиране и оправдане трошкове који су јој настали учешћем у жалбеном поступку. Како је жалилац у жалби поставио захтјев за накнаду уплаћене административне таксе у износу од 20,00 КМ, те је на захтјев овог органа, актом број: ЈН2-02-07-1-193-3/26 од 06.02.2026. године, наложено да изврши уплату административне таксе у наведеном износу, коју је жалилац и уплатио, јасно се закључује да се ради о оправданим трошковима. Сходно наведеном, уговорни орган, као странка на чију је штету жалбени поступак окончан, дужан је жалиоцу надокнадити износ од 20,00 КМ на име трошкова уплаћене административне таксе, у складу са ставом израженим у Пресуди Управног апелационог вијећа Суда БиХ број: С1 3 У 041528 23 Увп од 21.09.2023. године.

Одлучујући о трошковима жалбеног поступка, сходно члану 119. став (4) Закона о јавним набавкама, произилази да је захтјев пуномоћника жалиоца, Алекси Проле, адвоката из Бања Луке, основан. Пуномоћник жалиоца је захтијевао трошкове у износу од 987,19 КМ. Пуномоћнику жалиоца припадају трошкови за састав жалбе у складу са Тарифом о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник Републике Српске“, број 111/24), и то: састав жалбе, тар. бр. 3, 225 бодова x 3 КМ = 675,00 КМ, паушал, тар. бр. 12 у износу од 168,75 КМ, те увећање за ПДВ од 17% (143,44 КМ), што укупно износи 987,19 КМ.

Упутство о правном лијеку: Ово рјешење је коначан управни акт. Против овог рјешења може се поднијети тужба у управном спору пред Судом Босне и Херцеговине у року од 30 дана од дана пријема истог. Такса на тужбу износи 100,00 КМ.

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Драган Билић

Доставити:

1. Жалилац
2. Уговорни орган
3. Евиденција
4. а/а

